

CELE DOUĂ REGINE

CLAIRE LEGRAND

Traducere din limba engleză de
MĂDĂLINA SÎRGI

NEMIRA

Ilustrația și designul copertei: Connie Gabbert

Coperta: Vasile ADNAN, Alexandru CSUKOR

Redactor: Roxana POPESCU

Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Lector: Anca BACIU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LEGRAND, CLAIRE

Cele două regine / Claire Legrand ; trad. din lb. engleză: Mădălina Sîrghi -

București : Nemira Publishing House, 2020

ISBN 978-606-43-0703-3

I. Sîrghi, Mădălina (trad.)

821.111

Claire Legrand

FURYBORN

Copyright © 2018 by Claire Legrand. Originally published in the United States by Sourcebooks Fire, an imprint of Sourcebooks, Inc.

www.sourcebooks.com

All rights reserved.

© NEMIRA, 2020

Tiparul executat de ARTPRINT SRL

Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0703-3

UN SFÂRȘIT ȘI UN ÎNCEPUT

„Unii spun că regina era speriată în ultimele ei momente,
dar îmi place să cred că era furioasă.“

Cuvântul Profetului

Regina s-a oprit din țipăt imediat după miezul nopții.

Simon s-a ascuns în dulapul ei, ținându-și degetele în urechi ca să nu mai audă urletele. A stat ghemuit acolo ore întregi, cu genunchii la piept și capul plecat.

Ore întregi, camera reginei s-a zguduit de țipetele ei.

Acum era liniște. Simon și-a ținut respirația și a numărat secunde, ca atunci când numeri la cât timp după fulger se aude tunetul: Furtuna dispare sau se apropie?

Unu. Doi. Trei.

A ajuns la douăzeci și a îndrăznit să-și lase mâinile în jos.

Un bebeluș plângea în acea liniște. Simon s-a strâmbat și s-a ridicat în picioare, cuprins de un val de ușurare.

Copilul reginei s-a născut în sfârșit. Acum, el și tatăl lui puteau să fugă din oraș fără să se uite înapoi.

Simon s-a împiedicat de hainele reginei și a căzut din dulap în dormitorul ei.

- Tată? a întrebat acesta fără suflare.

Garver Randell, tatăl lui Simon, s-a întors cu fața la el, cu ochii oboșiți, dar cu un zâmbet larg pe chip. Iar în spatele lui se afla regina Rielle, cu părul dezordonat și negru lipit de pielea ei palidă, cu așternuturile și rochia de noapte albă pătate cu roșu. Ținea în brațe un ghemotoc care se agita.

Simon s-a apropiat cu uimire de pat, deși prezența reginei îi provoca o furie arzătoare în piept. Noua prințesă a regatului său era micuță, avea o față roșie, pielea puțin mai închisă decât a mamei sale, ochi căprui, mari și un ghemotoc de păr negru, ud.

Lui Simon i s-a tăiat respirația.

Fetița semăna foarte mult cu răposatul ei tată.

Rielle s-a holbat la copil, apoi s-a uitat uluită în sus, la tatăl lui Simon.

- Am crezut că o voi omorî, a spus regina râzând, în timp ce-și ștergea fața cu degete tremurânde. Am crezut că o voi face, dar iat-o până la urmă.

Manevra cu stângăcie copilul încercând să-l țină mai bine în brațe. Nu părea nicidecum pricepută.

Era ciudat să o vadă pe regină astfel - mică, în cuibul ei de perne, arătând mai degrabă ca o fată, deși avea douăzeci de ani. Această regină care s-a aliat cu îngerii și care i-a ajutat să omoare mii de oameni. Această regină care și-a omorât soțul.

- Audric ar fi iubit-o, a șoptit Rielle cu fața încrețită.

Pumnii mici ai lui Simon s-au strâns pe lângă corp. Cum îndrăznește să vorbească despre regele Audric, când ea l-a omorât?

El a aflat foarte puține despre noaptea în care capitala a căzut. Regele Audric s-a luptat cu regina Rielle pe veranda lată de la al patrulea nivel al castelului. Sabia regelui radia în

lumina soarelui, armura sa cu diamante și oglinzi strălucind mai tare decât stelele.

Dar nici măcar regele Audric Aducătorul de Lumină, cel mai puternic sorsanct din ultimele secole, nu a fost suficient de viguros pentru a o învinge pe regina Rielle.

Regina își sculptase o sabie din aer, o armă orbitoare, făcută din însuși empirium. Rielle și Audric au luptat cu înverșunare, dar bătălia a fost scurtă.

Iar atunci când Rielle și-a înfipt mâna în pieptul lui Audric pentru a-i scoate inima, în ochii ei nu era decât sete de sânge în timp ce își privea soțul prăbușindu-se în cenușă, la picioarele ei.

Simon nu era un copil violent, dar s-a gândit că, dacă s-ar fi uitat la regină mai mult de o secundă, ar fi lovit-o.

Așa că a murmurat rugăciunea Reginei Soarelui în onoarea lui Audric – *Fie ca lumina reginei să îl ghideze către casă* – și s-a întors către tatăl său.

Atunci Garver Randell a încremenit și a spus în șoaptă:

– Știe! spuse el, căzând în genunchi.

Simon s-a repezit lângă el.

– Tată, ce este? Ce s-a întâmplat?

Garver l-a strâns la piept, corpul său tremurând.

– Știe, Doamne păzește, el *știe!* a gemut acesta.

Și, când s-a uitat în sus, ochii îi erau înceteșoși.

Simon simți cum i se strânge inima. Cunoștea acei ochi și știa ce însemna asta. Un înger se afla în mintea tatălui său.

Și, după teroarea de pe fața tatălui său, Simon știa că este vorba de Corien.

– Tată, ascultă-mă! Sunt chiar aici!

Simon și-a apucat tatăl de braț.

– Hai să mergem. Putem pleca acum! Te rog, grăbește-te!

Simon a auzit-o pe regină în spatele lui cum cânta încet:

– Astfel se ține un copil. Astfel se omoară un soț.

Râsul ei era plin de lacrimi.

– Știe ce sunt, a scrâșnit Garver.

Spaima crescândă a lui Simon i-a transformat corpul în stană de piatră.

Corien știa că tatăl băiatului era marcat, la fel ca și Simon. Nici înger, nici om, dar având sângele amândurora.

Deodată, însemnele ascunse de pe spatele lui Simon, de sub tunică sa, se simțeau ca niște torțe care-i avertizau pe toți oamenii din orașul cucerit unde se ascundea. De câțiva ani, el și cu tatăl său trăiau în secret în capitala Celdariei, ascunzându-și spatele însemnat și puterea magică interzisă. Erau tămăduitori, onești și muncitori, căutați de oamenii de rând, de slujitorii templului și chiar de familia regală.

Și acum... acum, Corien *știa*.

Simon și-a îmbrâncit tatăl spre ușă.

– Tată, mișcă-te, te implor!

Parcă sugrumat, Garver a rostit:

– Dispari de lângă mine! Te va găsi!

L-a apucat pe Simon de guler și l-a împins la o parte.

Simon s-a lovit cu capul de patul reginei și a căzut la podea, amețit. L-a văzut pe tatăl său cum s-a întors, a râs și apoi și-a pus mâinile în cap. L-a privit cum mormăia nervos cuvinte de neînțeles cu o voce pe jumătate a lui și pe jumătate a lui Corien, apoi cum alerga șchiopătând către ușa balconului.

Apoi, cu un țipăt sugrumat, Garver Randell s-a aruncat din turnul reginei.

Simon s-a ridicat, a apucat perdelele baldachinului, po-ticnindu-se, și a căzut. Simțind o durere în cap, luptându-se cu senzația de greață, s-a târât pe podea către balcon. Ajuns

lângă balustradă, a simțit vântul cum îl lovește în obraji, dar nu a îndrăznit să se uite în jos. Și-a lipit fața de piatra rece și și-a încolăcit mâinile în jurul a doi stâlpi. Cineva sau ceva scotea un zgomot îngrozitor, ca de înec.

– Simon! a strigat o voce în spatele lui.

Și-a dat seama, atunci, că acel zgomot îngrozitor venea de la el. S-a ridicat în picioare, repezindu-se la regina Rielle.

– Tu ai făcut asta, a rostit el plângând. Ne-ai omorât pe toți! Ești un monstru! Ești malefică!

A încercat să spună mai multe: ea i-a trădat pe toți din Celdaria, din întreaga lume. Trebuia să fie Regina Soarelui, salvatoarea și protectoarea lor. Dar a devenit Regina Sângelui. Ucigașa de regi. Doamna Morții.

Însă lacrimile lui Simon l-au amuțit. Vântul ce cobora pe versant îi provoca fiori. Micul său trup ceda, nu mai putea să respire.

Și-a strâns brațele în jurul său, a închis ochii în timp ce lumea se învârtea cu el. Vedea din nou imaginea tatălui său alergând spre balcon și aruncându-se peste balustradă.

– Tată, a șoptit el. Te rog, întoarce-te!

Regina s-a așezat ușor pe divanul aflat în fața lui, cu bebelușul încă în brațe. Picioarele sale erau desculțe, pline de sânge, iar rochia de noapte umedă de sudoare.

– Ai dreptate să știi, a spus Rielle. Eu am făcut asta.

Simon era fericit că regina nu încerca să își ceară scuze, nimic din ce avea ea de spus nu ar fi îndreptat lucrurile.

– Cred, a continuat Rielle, că el o va omorî.

Simon se smiorcăi și își șterse gura. Dinții îi clănțăneau și nu se putea opri din plâns.

– Ce vrei să spui?

Rielle s-a întors către el, cu buzele uscate și crăpate. Odată, și-a adus Simon aminte, o considera pe regină frumoasă.

– Pe fiica mea, adăugă ea cu o voce goală. Probabil Corien o va omorî. Sau va încerca să o facă.

– Ar trebui mai degrabă să te omoare pe tine! a exclamat Simon.

Rielle a răs auzind asta și a continuat să râdă isteric, iar Simon nu a putut decât să se uite la ea cu furie și teroare, până când și-a adus copila aproape de față, lipindu-și obrazul de al ei. Bebelușul gângurea și ofta.

– Iată cum, a șoptit Rielle, îți ții copilul.

Aceasta a scos un sunet slab, trist.

– Audric ar fi iubit-o.

Apoi, fața reginei s-a contorsionat și lacrimi de durere au început să-i curgă pe obraji. Și-a strâns copilul la piept și s-a ghemuit, parcă sufocându-se.

Piatra tremura sub picioarele lui Simon. Pereții camerei reginei se mișcau spre interior și spre exterior, ca și cum ar fi respirat odată cu ea.

Pielea lui Rielle strălucea, schimbându-se, iar pentru o clipă, Simon a crezut că poate să vadă prin trupul ei până la oase și sânge, ba și chiar și lumina de dincolo de ele. Era învelită în fulgi aurii strălucitori, o ființă luminoasă de scântei și jar.

Apoi lumina a dispărut, iar Rielle era lipsită de strălucire și umană din nou.

Sângele lui Simon clocotea de frică.

– Ce a fost asta?

– Nu va mai dura mult.

Rielle și-a întors privirea sclipitoare către el, iar Simon a tresărit. Pielea din jurul ochilor ei era întunecată și subțire.

- Nu mă mai pot ține laolaltă prea mult timp.
- Vrei să spui... că ești pe moarte?
- Am încercat atât de tare, atât de mult timp.

Apoi a țipat din nou și a înțepenit. Săgeți aprinse de lumină au țâșnit din degetele ei și s-au împrăștiat în noapte, arcuindu-se deasupra orașului. Lumina a lăsat în urma ei dungi arse pe podeaua balconului.

Rielle s-a uitat în sus, cu fața șiroind de transpirație. Lumina se mișca în valuri sclipitoare pe sub pielea ei. Simon nu își putea îndepărta privirea, era în același timp cel mai uimitor și cel mai terifiant lucru pe care îl văzuse vreodată.

- Suferi? a întrebat Simon.

Rielle a râs iar cu o înghițitură de uimire:

- Mereu sufăr.

- Bun, a răspuns Simon simțind o urmă de vinovăție în piept. Da, era un monstru, dar era un monstru desculț, obosit, ce ținea tandru un copil în brațe.

Regina, îi spunea tatăl lui mereu, de fiecare dată când Simon clocotea cu furie, a fost odată doar o fată. Nu uita asta. Nu uita.

Apoi Rielle s-a oprit deodată.

- O, Doamne! a șoptit ea. Vine.

Rielle s-a sprijinit de perete pentru a se ridica în picioare, iar fața i s-a schimonosit de durere.

- Nu îl pot lăsa să te găsească. Garver te-a ascuns bine, dar dacă își dă seama că ești aici și ce ești...

Simon și-a atins spatele, de parcă putea să își ascundă însemnele.

- Știi de noi?

Fața lui Rielle a tresărit, fără ca Simon să poată desluși motivul.

- Un prieten mi-a spus. În caz că... ei, bine, în caz că trebuia să știu.

- Nu înțeleg.

- Și nici nu am timp să îți explic. Ascunde-te cu ea! Stai aici! Eu îl voi distra.

Și astfel Rielle și-a împins fiica în brațele lui Simon și s-a grăbit să se întoarcă în cameră. Simon s-a holbat la bebeluș. Ochii ei întunecați, serioși, se holbau la fața lui, de parcă era cel mai interesant lucru din lume. Deși îl durea capul și avea un gol teribil în stomac, Simon și-a îngăduit să-i zâmbească.

- Bună, a spus el, atingându-i obrazul. Eu sunt Simon.

- Poftim, ia asta!

Rielle s-a reîntors, ținând în mână un lăntișor cu un pandantiv plat, auriu, cu un cal înaripat aflat în zbor. Pe cal era o femeie cu păr închis la culoare și cu o sabie ridicată în semn de victorie. Raze de soare se răspândeau în spatele ei.

Era o imagine care a luat cu asalt Celdaria în ultimii doi ani, de când Biserica o declarase pe Rielle Regina Soarelui din profetie.

Cât o iubiseră toți odată!

În timp ce regina a pus lanțul în păturica bebelușului ei, Simon a privit-o atent.

- Îți pare rău pentru ce ai făcut?

- Te-ai simți mai bine dacă mi-ar părea?

Simon nu avea niciun răspuns.

Regina a sărutat-o pe frunte pe fiica sa.

- Nu te va avea, a șoptit ea. Nu pe tine, prețioasa mea!

Apoi s-a întors către Simon și, înainte ca acesta să se împotrivească, i-a dat la o parte părul blond ca frasinul și l-a sărutat pe frunte. Pielea îl ardea acolo unde-l atinseră buzele, iar lacrimile i se adunară în ochi. Se simțea ca și cum ar sta

pe marginea unei stânci mișcătoare, ca și cum un lucru teribil urma să se întâmple și nu putea să facă nimic în legătură cu asta.

– Du-te la Borsvall, i-a spus Rielle. Găsește-i pe regele Ilmaire și pe comandorul Ingrid. Arată-le acest lăntșor. Ei vor putea să te ascundă.

Dintr-odată, ușile de la camera lui Rielle se izbiră cu putere de perete.

– Rielle? a strigat Corien.

Rielle l-a mângâiat pe obraz pe Simon și l-a privit în ochi.

– Orice s-ar întâmpla, nu îl lăsa să te vadă.

Când a dat să plece, Simon a luat-o pe Rielle de mână. Fără ea, ar fi singur cu acest copil, și deodată nu-și dori nimic altceva decât să își ascundă fața în brațele lui Rielle. Monstru sau nu, ea era părinte acum, iar acesta era lucrul la care el tânjea cel mai mult.

– Te rog nu pleca, a șoptit el.

Ea i-a zâmbit.

– Ești puternic, Simon. Știu că poți face asta.

Apoi s-a grăbit să se întoarcă înapoi și l-a întâlnit pe Corien în mijlocul dormitorului ei.

– Unde este? a întrebat Corien pe un ton grav și amenințător.

Simon s-a întors repede, trăgând cu ochiul de după perdelele balconului. Inima lui a tresărit de frică când l-a zărit pe liderul îngerilor – un bărbat superb, palid și cizelat, cu părul negru, strălucitor, și buze pline de cruzime.

– Ea, l-a corectat Rielle. Am o fiică.

Privirea lui Corien era la fel de ucigătoare.

– Și unde este ea?